

Κάτια Γέρου

Ονειρευόμαστε και προσπαθούμε για μια άλλη ζωή

Σπύρος Κακουριώτης

12/04/2013

Η κρίση, καθώς και η επανεμφάνιση του φασισμού, βρίσκονται στην "καρδιά" της παράστασης Ντοκουμέντο που ανεβάζουν απόψε η Κάτια Γέρου και η Ελεάνα Γεωργούλη στον χώρο του Beton 7.

«Θέμα τεράστιο, μόνο ψηφίδες του μπορούμε να πιάσουμε», μας λέει η επί χρόνια πρωταγωνίστρια του Θεάτρου Τέχνης. Για να το προσεγγίσουν χρησιμοποίησαν διαφόρων ειδών κείμενα, από τις ("ανατριχιαστικές", τις χαρακτηρίζει) μελέτες ενός Καναδού ευγονιστή, σε αντιπαράθεση με κείμενα από τα βιβλία του Πρίμο Λέβι, στίχους Ελλήνων ποιητών «που μίλησαν για όλα όσα μας συμβαίνουν εδώ και δεκαετίες», αποσπάσματα από τον Μπέκετ μέχρι και ένα πανέξυπνο κείμενο του Subcomandante Marcos για τον λόγο της εξουσίας.

«Χρησιμοποιούμε ετερόκλητα κείμενα», λέει η Κάτια Γέρου, «όπως κάποιους στίχους του Γιάννη Αγγελάκα, γιατί θέλουμε να κάνουμε ένα σχόλιο πάνω στο πόσο βίαια νιώθουν οι πολίτες των διαφόρων χωρών αυτή τη στιγμή, που νιώθουν ότι οι πατρίδες τους τούς διώχνουν. Γύρω από τους στίχους πατρίδα μου είναι εκεί που μίσησα και με μισήσαν περισσότερο απ' οπουδήποτε αλλού στήνεται μια ολόκληρη θεατρική κατάσταση». Ένα άλλο θέμα που απασχολεί την παράσταση είναι «το κατακερματισμένο σώμα του σύγχρονου ανθρώπου, μέσα από την επί δεκαετίες επίδραση του λάιφ στάιλ, ως ήχου και εικόνας, που στο τέλος μας παραμορφώνει».

Στην παρατήρηση ότι το Ντοκουμέντο είναι μια άμεση καλλιτεχνική παρέμβαση στη συγκυρία, η Κάτια Γέρου συμπληρώνει: «Ο πολιτισμός, η παιδεία και η πνευματικότητα θα μπορούσαν να μας σώσουν, δεν θα είχαμε αρρωστήσει τόσο εύκολα αν υπήρχαν».

Στην ερώτηση ποιο στοιχείο ενοποιεί όλο αυτό το υλικό, η ηθοποιός τονίζει: «Η φόρμα του καμπαρέ και της περφόρμανς είναι εξαιρετικά ανοιχτές, αυτή είναι κι η ομορφιά τους. Αυτά τα επιφανειακά ετερόκλητα

κείμενα συνδέονται με καθαρά θεατρικό τρόπο, μέσα από έναν ελεύθερο συνειρμό, που περνά από τη μία ηθοποιό στην άλλη. Ο θεατής παρακολουθεί ένα χρονικό, έτσι όπως εμείς το αισθανθήκαμε, γι' αυτό και το είπαμε **Ντοκουμέντο**: είναι η δική μας αλήθεια... Φιλοδοξούμε να είναι ένα έργο εν εξελίξει, επειδή τα πράγματα αλλάζουν γύρω μας πάρα πολύ γρήγορα, η παράσταση θέλουμε να είναι ανοιχτή και να μπορεί να υποδεχτεί καινούργια πράγματα».

Ρωτάμε πώς αντιμετωπίζεται στην παράσταση το θέμα του φασισμού: «Ο Πρίμο Λέβι γράφει ότι οι βασανιστές του ήταν συνηθισμένοι άνθρωποι σαν κι εμάς, μέτριας ευφυΐας και συνηθώς μοχθηρίας, απλώς είχαν εκπαιδευτεί σε ένα 'σχολείο' όπου η συνηθής ηθική είχε ανατραπεί. Δεν γεννιέται κάποιος φασίστας και κάποιος άλλος δημοκράτης. Αρα εν δυνάμει ο καθένας μας βρίσκεται σε μια ομάδα κινδύνου».

Η αντίδραση στην κρίση «θα πρέπει να αρχίσει να γίνεται και σε επίπεδο καλλιτεχνικό. Θα βοηθηθούμε όλοι. Γιατί τι είναι το θέατρο τελικά; Μια κουβέντα μεταξύ συμπολιτών γι' αυτά που μας καίνε και μας πονάνε», πιστεύει. Μέσα από αυτόν τον διάλογο παίρνεις ελπίδα ότι «τα πράγματα μπορούν να αλλάξουν, επειδή ονειρευόμαστε και προσπαθούμε για μια διαφορετική ζωή».